

# Danse macabre

(napló)

az úton senki — por száll s a csend  
de míg több lesz a hold idelent  
egy kósza árnyék hordozza arcom  
(a múltat mindig magamnál tartom)

ez itt csak amolyan könnyű séta  
vonulok egyre mint fenn az egek  
fák sora s az egész *alfabéta*  
rezgetteti halkán a szívemet

megállok körül zárójelek sorban  
kinézek kissé egyik alól  
hát egy madár éppen nagy sebbel-lobbal  
a vállamon szárnyakat vakol

csontjaimban is az ég meg a föld  
s hozzá még hozzá szóval ami jár  
úgy lesz itt lassanként minden örök  
hogy a helyéről félre-félreáll

ej de szellős ez a pokol  
hogyne volnék én is komoly  
asztalon bor — neme: *tokoj*  
ezt kívánja a protokoll

mi járná itt ha lenne a volna  
s a dolgok között csak *elvanvolna*  
mint akinek az egyszeri volta  
még *vannál* is inkább való volna



legördül rólam e mái nap  
szabadság van hát *bibap bibap*  
(MINT KI ÉJJEL VÍZBEN GÁZOL)  
ma sem írtam: fázom fázol

csak az van ami mindig közbejön  
ami elmúlt csak ahhoz van közöm  
s ha nem lenne jó így majd feltalálom  
mi még itt a valóság s mi az álom

csak ennyi hát és e világon  
ezt-azt már végig megteszek  
elvolnék még és nem is bánom  
hogya mi volna az nem lehet

álmomban azt láttam — no lám — hogy meghalok  
egyszerre csak a szívembe dőltem  
azóta minden nap egy kicsit hallgatok  
s elszégyellem magam a tükörben

ősz dere már ősz dere — jövel!  
árnyékomba állok észrevétlen  
szerveimhez egy kissé közel  
de egészen bennük azért mégsem

s majd elfogyok mint csönd a szóban  
csak a végére meghagyjam magam  
akkor majd elmondom: *jó jól van*  
a többire most már nincsen szavam

e dolgokról még szól dalom —  
itt mégiscsak köztetek féltem  
ne akadaj fenn a szavamon:  
(lefoglalták az írógépem)

s ki tudja már azt még mire futja  
lenni is csak hogy: *lebetem*  
messzire porzik az egek útja  
s őrt állok saját végemen

világból kiáll a világ  
egy csönd egy tárgy egy faág  
elindul hát sétaképpen  
könnyű szél jár elmentében —

*Szeged, 1990–93*

*Belányi György*